

Popol Vuh
oratórium

-1-

/kórus/

Nem volt először Senki, semmi
Nem volt sehol sem Föld sem ég
Se hal, se rák se víz, csak tenger
Se fa, se fű, se íj, se kék.

Sehol egy Szarvas, őz vagy madár
Nem volt még Szikla nem siklott róla
le kígyó, nem ugrott vad jaguár

Csend volt csak, és nyugalom volt,
Valóban nem volt semmi sem.
Minden, minden csak önmagában
Se halál se lét nem létezett.

-2-

/szóló/

És jött a szó kimondatlanul.
És a Tollaskígyóhoz eljutott.
És eljutott a Felségeshez is
És a szó már mindent jól tudott!

Megszülték általa önmaguk mindketten
Egyszerre kimondták született véresen:
Föld!

Így teremtették a világot egy szóból!

Reccsent a szörnyű hang a csendben,
Sikoltva nőttek sziklák az évig.
Üvöltve nyílt sok barlang a földben.
Nem tudta semmi, hogy ők ketten nézik!

-3-

/duett/

Most hát ki fog miránk vigyázni?
Ételt italt ki ad a szánkba?
Hálát ki ad naponta nekünk?
A teremtés lényege van még hátra!

Csak csönd és némaság legyen?
Vagy zsongás és játék a fák tövén?
Ki mondja ki, ki vagyok én?

Szarvas legeljen erdőn és mezőn.
Húsába tépve jaguár éljen!
Vájj a máját dögevő madár!
Döngjön a légy a kiömlött véren!

-4-

/szóló/

Beszéljete! Szóljatok végre hozzánk!
Ne csak vonyítva, vijjogva és brekegve!
Sóhajtsatok, imádjatok örökké!
Mondjátok ki a nevünk sírva és nevetve!

Az állatoktól semmit nem kapunk!
Hiába teremtettük önmagunk!
Hiába teremtettünk annyi lényt!

Gyúrjunk hát sárból embert!
De egyben sehogy sem marad.
Nem áll, nem jár csak nyúlik.
Szétmállik mind egy perc alatt.

-5-

/szóló/

Faragjunk embert fák húsából!
Had áldjon érte minket!
Kéregből, háncsból toldjuk össze!
Varrjunk rá pálmaágból inget!

Nem jár! Nem bír mozdulni sem!
Nem szól! Nem ad hálát nekem!
Se sárból, se fából nem éled az ember!

Pusztuljon hát minden teremtmény!
Hegyek és barlangok omoljanak!
Tengerként zúduljon az állatok vére!
Legyen új teremtés! Jöjjön a nap!

-6-

/szóló/

És akkor hirtelen fény borult a Földre.
És Hétpapagály így szólt:
Én vagyok a Nap, én nézek le körbe.
Én vagyok a lámpás is a Hold.

Szemem zöld jáde kő ezüstbe fogva
Fogaim kék köve, a ragyogó ég arca
Orrom messzire világít!

Teremjen ember a pusztult világból!
Álljon izommá, sárból és vérből!
Trónomról kegyesen lelépek hozzátok.
Teremjen újra minden a fénytől!